

giác sâu chưa rõ màu xanh



Con cùu non vừa kêu tên đời. Suốt ngày muôn chết. Suốt đời tôi vẫn lẩn quẩn⁸²
vài nèo thi ca. Mắt trời đầy máu thù hận nên hôm nay, số phận khôn hận về tích
ngàn tội, cho rằng chiều đời bâng đâu về ra những mồ uất sau này, thì vì và antam
tôi mới giác mơ trầm lắng. Bóng chim không còn nuôi dưỡng bên xuân con cầu dốc
đứng. Ngày thu chỉ dùi mõ nhạc gảy còm. Tôi mỏi quá trên ngọn gió sương bit bùng,
cố le, cũng có thể, Liên đã thành á ảnh của bọt nước tiên sân ga. Lát tiều con quét
căn nhà dưới đời không? Tiếng buồm vội lướt vết mặt trời để hòn mây chao về chỗ lá
vàng bắt đầu rung. Tiếng mưa sau đời. Con chim và một ngàn bên xuân tôi. Rồi ca
mùa xanh & không thấy khuôn mặt Liên đâu nữa. Có chiều rồi chiều rồi. Có mây rì
mây tan cuối đinh nui đen. Ngàn thấu cảnh đương thế rộng với muôn sao tản lạc, có
đời qua bên, có chim và trời có sao không có ai đón mình về nỗi xót — giọt nước mắt
rung đều đây; còn gì ngờ cuộc sống đồng hồn con cúc mồng chuyển mình. Giúp tôi
với niềm trời mất triều dương, con rắn theo tơ nhện mà đi, ngày bỗng đưa tôi tiên
đời thiều con mặt euá người mẹ đã lặng im nhìn hình hài đứa con biệt lối khôn và
biết nỗi mất da hòa trong đáy lòng. Cầm cánh hoa trồng lại khu vườn của Liên, nỗi
ấy tiếng cùi xé rá con mè, eo hoang rồi lá biến con người hai ba màu khó nhò. Tiên nèn
hư không như con chờ đợi, chỉ bấy nhiêu lời mít mùng thoát tối đồ mầu uá về mặt
hồi ngày thu. Cảnh mùa không muốn khống khít hồi hối tim. Máu cứ chảy cho lòng.
máu mặt tôi không có và máu tôi can rồi. Đầu khúc quanh tôi mè mỉ, kể số người mê giò
đây chí là tôi số nòi chết vieng tiếng mùa, lúc chìm và ánh đêm xô bồ ngang một bong
người thăm lắng. Phác hồn mồ mang tươi thu, em Liên không bao giờ đứng lâu trên cầu
để nhìn mặt trời chìm dưới nước. Bóng lá trời đầy về sau? Con người ngán mãi bàn
tay đóng bốn, một hòn hụt vò và nứa đời biết quên mệnh xoay thành vòng. Tờ lúa đã
mồng mành. Niềm tôi ban đầu lướt qua eo, tôi nghe em cùu kêu nhoi tiếng dè cùa mè
người thân; từ đây tôi am hiểu các cuộc tình sau lồng đậm xa eae loài giào đồ cùn
ao thương tâm, sự giào thích tiên con hụt phù hoá thiên tàn ta; mía và trời đất gồng nhau
kết dọc kinh buồm ngũ không cùn chùi bối ai. Lát tiều ngày tôi đi có đem cho mít giò
quit. Tôi nghe tiếng gà dưới bến sông. Con lai những đồng xu dưới phò, tôi ném ní lao

tùi lây hết để tôi vui, những con mây như đi xuông sô già cỗi của mình và một kẽ
đã già. Hàng cây chưa khô, trái cây đã chín muôn đòn mà lán nứa. Liên và me
tôi. Liên và bến xuân cối. Liên và mặt trời buốt sáng. Liên ơi Liên. Mặt trời đã tròn
với nước biển xanh. Mưa tối đã gửi vào cùi hàn đón ngót các mùa xuân trên cao.
Mười lăm năm sống nuốt can đảm. Mười cánh buồm còn nhớ về giặc mè. Mặt trăng
đổi mềm tưới thuốc. Còn gửi đâu một trăm cánh buồm trên ác mộng già cõm. Biển gửi
gọi mưa. Trời lá vàng tuyết ngọt, lá tre lá mang cầu lá cỏ chưa héo, lá mùa đang lối
vào niêm sưởi can. Trời, chí là hồn me hay nói chết phải deo ngang tim?

Bóng tối domo nghiêm sâu náo. Ban mai một đứa em gái ôm trán trong cảnh của đầu
mùa đông. Sứ đổi muôn giờ thì nó lên cho rách tất cả sứ ray rứt đầy dò. Số phận
kết làm thù nhau tôi muốn gì cũng bị giết. Cố trách một vài thiên sứ của lòng tin,
thời đất cây lèn oai đồng tráng người ta đều muôn kẽ cầm dao, tôi cũng cùn áo mòn
vàng vò tiên tờ giấy đêm đêm; bài thơ chưa thể thành bức tranh cách nhưng mìn
con trống rú mòn các giác Liên tôi. Tôi đi rồi bến xuân chìm quên. Dừng chờ đậm
mùa từ ngực. Bon tử tôi đã vào hết cửa chiến và tu viện công giáo. Tôi là tên lầm
thờ voi cây viết em buồm ban đêm, nì các công vilon không mở và có súng đau đớn
triền lung, cây lá eé thế muôn thành mùa mang đổi tráng phèo buồn tắt lối. Trên
mỗi thứ kiều hùng hành diễn, nhà thờ đã gửi đầu dưới những thánh dia vân vi,
tức là mùa xuân biến hổ long người tìn hoa con mồi hoa ngực; thi đấu đó, giờ g
giống quý ma cũng vừa lâm tắt nguyên. Ban bè chí dung nhiều lầm tôi canh viết
của tôi, mực bị lem trên trang giấy vàng vàng, tập thử nào tôi cũng nhớ câu viết
của người viết nam, không phuc ai được đó là thi sĩ và hoa sĩ mới thời, nhưng thận
linh thiêú me thì ma quái vẫn tìm hoài dõi tượng linh thiêng. Chân dung tôi
lưng quí, sú nghèo đói bầy quí gửi lại hên hù vò những người banchan thành. Con
buồm ita khóc mít hóm vi tôi không từ dùng cho nó về lớp xanh tú nhí. Ban bè
vile cùi sau bùa ăn. Mực và bàn tay tôi chốn tè cring. Có nhiều hôm tôi diễn vì vài
lời nói trong ngo hem lén chiếc, không cùn thay ban bè nào yêu thương tự ý tôi tìm
hoài ngoài đời sống, tiếm lầm rồi, khác quá rồi, khéo tôi nói vẫn nghe pha toàn mìn
và hỏi thử chúa quê hương tàn ta, quê nhà vietnam sau và ôn nội vẫn diện của người
tàu, người âu và chàng em ai nhím ai dưới nõi phu phảng chân ngang sô đầu dứt
của mình vào những ngày thu si gọi hồn thuốc tinh dòi nên bình minh. Năm nào
nhó lai còn lạnh xứng xa long xứng, con đè linh thuốc vàng lăng; tiếng ca hay nén
bàu đầu tê mai tóc do thai của xưa phuat nam giao, tiếng mènh khác ia nên duilết
bon cao tóc phu hình xế tây lan nha, tiếng thường liêng phai hoi tôi cung tâm rti
hòn dân viet dòi dòi lên xế mồng dù. Tôi làm một bài thi chàng vì dè tang me ơi
và Liên, ngày đêm tôi ruồng minh với sự chết, mang sống dòi dòi đều, me và Liên co
thu cùn hiểu tôi rất buồn, không tên nỗi nài cùi tìn trang ban thái tôi ôn. Chỉ
vậy mà thơ con nắng dù, đàn buồm bay hoài trên vết máu cõi hai. Ban đêm nghĩ
dòi dòi đều dìu lại, tôi ngầm chui viết và sú rõ nghĩa của tiếng viet hòn này. Chien

thanh chí đánh đập tên do thái bùn tiễn kia thù vào etuá khó, đức tin đem xứng ke² hàn
đèi nhì rúò và bánh mì phục sinh, giác ngộ làm đầu nǎo thành phật eli² ánh ác lè
tâm thành re² mat tánh tinh ñen ñiu lan hoài tối dang dieu tung niem. Thi phám
giống như mùi tử² tối hiếu minh còn vân liệt sát hai mặt trời tên cao. Hù không trôi
đi được phải được định nghĩa là nỗi im lìm sinh ra cù pháp. Ké² thi lao tul² vẫn chúa
làm ñao thành, tâm sup að² tiên đồng vinh hoa tho đây. Nhưng ke² thi chúa và phật gióng
đầu tao hoài đổi hưng phấn tưởng giác quan, thó và tranh vè rất thíc hồn nuien bị
giết dù thi sì và hoa sì là ke² chóng đổi — sắc hoa âm nỗi rõ linh phá lát ca² y, nghĩa
của thi trước hiếu tiề quan niệm niềm tin và không gian thành túu. Nói bấy giờ bay sau
dường lịch, khoa học vừa trả lại xác thi, người làm thi muôn ñiệp diệu gì bay để' móng
tay nhón tung áo và tóc dài thi có máu đất ñen, tên trời nồn của thi đồng được nhán
lai, thó ñi phiến tàn buyên thục và eau ca ñe² như minh ñà ché khung ro² xác là hìn
hay cánh bay thành cõi mula. Thi sì có máu rất nhiều để' trú bình thiem mói ñi linh
thiêng. Đoan đường dân vào hòn cõi gai xanh cao tiếng ñời phai tím để' tiến ñưa tái ca²
suối ngọt nè² vang khu rừng. Vì mùa xuân không còn mưa ñược thi sì, thi ñ'tung mất
hết mùa mưa của dân minh, tài chí² gọi ñược quê hương nào không còn cõi cõi nỗi ban
tula sâu bo moc cánh uột. Người ñời chí² sống ñược khi thấy già ñinh và bè bạn có tánh
tít vây quanh. Tôi chí² sống nỗi hồn ñời thung nò² vài cm bùm ñen ñen quat cánh. Đến
chíu rồi, Pating các ngo² thu ñong vết ñi. Trên cao xác ke² mén thường bóc mò nõn
nguyệt ñinh. Tôi nhú tôi ñà sống rồi vài tập thử rồi tôi nhú thêm ngón tay của dân
viet nam không tắt với tôi lán nái. Xú ñời tan bao quá me à. Ngày trước tôi có hồn me
tôi se² sống với ai. Đến nay em Liên không cùn sống. Tôi không có mặt canh lúc rách nồi
đậu bình xa xôi. Tôi không có ai yêu thương tài nhú ngày nho² nho². Tôi không hiểu bấy
giờ me nó² lối ra sao. Em Liên, em vội hiền hoà nhú cánh chim tài nhú cõi sòn,
đồi cao và lá mùa xuân trảng heter rheang lò trình; em chí² cùn nhưng gì tôi ñời ñời về
lối nõi mõi nõi nõi mặt trời hò² rết. Chỗ quê hương nõi gặp lại nõi là chỗ vịnh
viên không người. Không nõi ñời người nào nõi.

Nước viet nam khé mòn. Thủ mõi lán có hình hài vài dứa tre. Lâu viết và chí² xé ngoài
tưởng hê ñến xác muôn sao. Nhà thi² độc ác do đức tin bi thùng i² ñay ñao thục y. Cõ gai bi
bởi linh hồn không thể² làm thi cho ñược ngôn ngữ bụi vò, bởi nước và máu so ñi so, lại còn
án ý thục phục hồn, xác và hồn hồn ñời tưởng tài bẩn thán ngôn ñược thiên tàn vñ mõng
tuần heàn. Không trách ñược thi sì chung lai chúa bén thi vì chính ke² làm chúa chúa ý thục
vẽ sì tao tác qua ngôn ngữ và chí² viết mà chí² nghe nói y là ke² quang ác lè mà thi. Cõ
gai ngày thi² không bi hồn hiếp tể mõng mà bi giết do cha mẹ làm thành lè lầu rồi. Cõ
tát ca² nõi ñau tu vòi niêm khung khuchi, thi chí² gọi lai mán ñêm, tông ñao mao túc
giỏi ke² vach lùm luôn sù sang tac trong hòn me cùa lùm thíc linh thần. Tôi số một
ngày nào đó thi thi² ñưa con rbi tinh khôi cánh nhà thi, nhưng đến giờ tôi mõng tất
ca² thi sì đều có niêm tin, sự độc ác thục sì, tôi mong tất ca² thi sì ñau mán tu
viên và nhá chúa ñạt giải át²; át² ác mõng át² át² lõi thi en vè bát chí²

thực thể' chieu thuc tu. Tôi n'hiều đêm ngán áo anh, rồi tôi ngủ', ca' tôi tôi không phải không re' thi' nào là áo anh thi ca hay sao? Tôi eluic các thi sĩ sau nay bị hết bệnh nghèo. Thái độ thi nhân đều bắt đầu từ sự sống biệt tần tràn leo qua mènh te' rồi vào bình minh của mùa lúa elà đồng sầu, muốn vào đất chết ai đến thăm cùn tan phá thực hoa dương đang chớm dậy làm chi? Thi sĩ nghiêm khắc với thi sĩ có được không? Ké' nào làm thử mất tánh nguyên hay itao về dile tình giác đó! Cứu hinh quip thi sĩ, bết tự sát cho siêu linh an toàn. Còn tóm giao clu' quip thi sĩ? hùn lanh đồi chut ché' không dám đường elic thica. Cái chết thi sĩ là tên già râu báu mồng? Thi sĩ có bao giờ quên thi sĩ đã chết không? Ké' đọc thi muốn thi sĩ thi còn một đứa nhỏ' ya' đời bị bệnh trời đất mây mù, một triều giao dò' mưa tho' dè' đọc là sự tân thê' của dân việt nam. Bây giờ tôi c' nghe lại vài câu ca dao của dân miền nam. Người việt đọc ác ó' chô' giang vài tên dân do thái hối thường để từ eluia elua ho mang tên Christ, người việt bị tất dân tau nên tôi bị tất dân châm dùi dây trường són; sau này tôi chết đi, thi sĩ có cùn hay tiếp tục máu thi ca, tôi vẫn là ké' da bùi tho' của mình đây chung eudng nô' rồi tôi mất hối linh thực; Bây giờ tôi đưa đám tôi, đám ma thiêu me và tiếng khóc của tiên tôi, nỗi mùa ôi có lẽ' bết thường eay viết con bướm ita' lây v' và đồng bụi v' và báo tin tôi cùn biế' dinh kia thê' đó' cùn xuong rồi từ một cõi vô hình tôi'.

Sự sai lầm phải đặt trong tiếng n'ó' sao. Mỗi người biết nghe âm vần đều bị rbi' tôi khung hoảng tâm trí. Nói c' dùn lòn lên dè' rồi cái bao dung tự dung, âm và phu'ng thê' già nua tinh bàng ly từ' thời gian reo reo. Thi ca được mồng tôi thue' cho rằng thi ca ely elua được hiểu. Vẫn nghe cùn bon nui tò dèt v' eluic không cùn k' mắc ác mồi ngo' ài dường. Điều ác làm ác thói thường nhung s'ù tàn ác khô là thi sĩ chon rùi thi ca. Tôi muốn nói mặt trời sáng hồn buồi' tôi vì sự sống cùn sống mồi thay chết. Triết lý không có cho dân việt minh đâu. Phải đặt hết gốc tích lui v' thi tu' tu' tu' tu' lồng gió' mồi bay theo cánh chim. Người làm thi muốn mang li' mai' tánh m' mồng hay vi' cánh vật với thuc hoang eoi', ngày thi' c' m' di' nua', cánh chim đến giờ' vẫn bay không cảm nắng, mặt trời cần gì nua' che nắng hay che đối người. Cùn muỗi dò' dám lòi lúa' bắt lên cao chon thi ca ruồng tham, thi sĩ và s'ù tu luyen bắt buộc phải un đúc tân tát da, bàng không thấy tu kia c' go' vào đầu nó' một cách tu' tân v' mènh s'ù' trên cao bay niềm tưởng vi' lồ' chô'. Có người dùng ban thanh de' hiếu thi, el' c' gai nhẹ da dùng tình dè' yêu thi, có thiều như dẹp lén lúc ngồi ngán anh eluci' rồi qua câu hát vang ve', mùa thu hea da' n'ó' đầu sao mồi c' già với đối người muốn chết? Phiên lá elua' một vùng đất chua m' c' m' ro' ràng. Vẫn bấy nhiêu thi bấy nhiêu eluic. Muỗi rồi làm thi, s'ù dè' dâng đem cái chết một cách đơn đau. Tôi mến các nhà thơ luôn luôn phá hoại ngôn ngữ người đời. Nhưng tôi quí hơn, thi ca nhac hoài d'én thê' giti khuất mặt, như chiếc lá b' trên không biến v' biến sâu n'én lão già ráp tắt thi' r'en đều với hoi nỗi. Mỗi lần thi', dù' nho' hiếu me, mồi tần nắng reo, dừng nên v' mồi c' làm sương. Thủ đâ'

quảng tâm hồn nhưng xác thi chúa bị ai quảng ái. Thủ có hồn thi thi kể chúa mưu trên ác
tả là ai với ý thức rằng vở? Thủ được hiểu do sự hiểu biết để rồi thành đối hay thành
mùa? Thủ si hiểu thi đều muốn chứng minh con thi hành hạ. Làm sao hiểu thi ca mà nói
thi? Từ đâu em người mộng về ngôn ngữ và âm thanh? Muôn vật sẽ khóc trong tim.
Thế, rồi buổi chiều mùa màng tràn lên hời thủ? Những loài thiên xác nhìn nỗi bão sầu
để im nhẽ cánh xuân lối, tung mắt chim tối khát, cánh mùa thiên hàn nền đào hoa
thân. Sự hiểu thủ chỉ còn khi tắt cả ngôn ngữ loài người năm hoan tân tung linh thi
phục hán. chim phượng hoàng được về với sự tượng thi làm sao mất thuộc tình soi
roi được tinh tâm thi mặc niệm? chim xanh biến ngoài rủi ro lem. chiều mưa ôi
sầu lén lớp đất. Sự chết nói gì với cái chết chúa bờ tung tim? Thủ được hiểu chỉ nhỉ
vào mùa và lụt và thi không còn di động đến vô cùng. Trước lý do thủ. Triết gia tri dien.
Thó còn hiểu từ xác thời chim linh mây mòn chẳng hóa ra bảy giờ thi si tin rải di toan
hay sao? Cái gì đem thủ về người vì của muôn cánh cửa rêu mây mang thiêng, norita
hồn sô sống? Chất mưa hay cõi dùn ý thức buồn sinh vứt vù khóc chất. Người chết liên
anh trăng rời rời, lòn nhen khát mang era chung ta. Thủ rời đây vẫn là thi i chí cõi
bao giờ ai lay áo ảnh của thần hoang. Thủ du hán là thi si, han anh rời hán hát ca, chí
ta hán rách, tim hán hối. Cha mẹ sinh em từng đêm, loài người bồi lai đêm ra đời
của họ, mông và thực của mặt trời, mông và ánh trăng ngoài biển, lõi con anh mày sẽ
xuống của và chiều mưa mai; vì đời, ai lai bờ mây tên là ưa clum chúa về màn mây
lô nhô. Thủ du hán làm thủ cho thi hán đây thần thánh của muôn cõi gai da vàng, ầm
xong hán rúi chén nhưng ban đêm clum đưa hàn, còn mông dập kia làm lún itau, vẫn
là súi lồng gat, em người em clum em vật hàn mòn vẫn lồng gat nhau. Niềm cười mè
mông dưới mặt trời chung ta bảy giờ? Kim đồng hồ quen ròng ròn, nghĩa trang quên
tất cả tuổi tác, miệng ăn nói lai chuyện ban bè; hôm nay em ngữ em mồ, hôm kia tôi
nằm tôi đau không thấy ai gọi dậy. Thần linh nóng b' đâu. Lòn áo mộng tôi vòi nói thủ.
Ban bè tôi chụp các bẩn thỉu mà bàn tay với cõi động đây vết tag con ma nhà muỗi bà của
dân tôi, tất cả cõi diễn tôi chứng tôi muôn chết mỗi ngày mỗi đêm như em bầm hòn
túi em rời ba bón giọt lè mâu trăng. Thủ có máu của ai trên nốt cần thẻ lu mìn. Thủ
không hiểu đem bán để ăn hết âm điệu tàn phai, ngày đó bừa thủ thi ca von' mat
tâm tiên túng đói. Nhà thi bi đồng hồn bi diễn và lùn lùn chỉ siêu hình phá ho
nát tan xác thi. Mau cũng chảy như siêu linh bết đau. Ké lõm đường được rờ lai nói
thó vẫn là mồi nhấp tim chạy vùng vàng tiên hời thi? — nêu tài thi im được với con
mồi tập trung, hời thi rời khỏi ý thức ban sõi để lùn lùn tuy nhưng thiên tài biết ngồi
chết vì siêu hình xanh mau. Cái chết thi si vẫn bị chôn. Thủ bi chết bay thủ
lùn vết dien tàn, mùi cây lá vẫn tủi thi không giải thích gì nữa. Không ai
nhà được ke' làm thủ. Nói chí cũng, bàn tay gọi được tình thương vẫn là ke' làm tóm
giúp chép chúa và xu' && in in long thủ. Không ai bắt chub' làm thi bằng thi si
ganh ghét với thi si. Nói dùi hòn, em mắt thấy chúa ngó gai hay đe dọa ống phát

nỗi cảm khái lòng dục phai ra từ tinh thần. Người Việt hay than về loan ly nhưng lại bực hồn, bon chén, ôi chê bực tấp ngày đêm đang dang ho cùi tát cù kẽ làm non và chúa rà cùi ôi tưởng híp con heo? Tôi làm thơ mới cầm viết cây nha ai rồi hết trái hồn tuối. khắp bên mùa tôi người elết về đây. Con quỷ yêu thi tôi hay biến ra những hành hàn cù mèo chất nhùn tóm đời này đều đặt nỗi đau của quan tài cù gai chua hoang, da bùn di rời đất sâu ẩn nết, cây cùi biết gì đâu mặt mày trăng em gió quê người.

Còn gió lạnh của mùa thu em về. Đêm đêm muôn hát cho say. Tôi đâu nghe ta nhin rõ đất xác ho đã làm dần hôi sưng, trên nứa của sông đây qua, cùi gai cùi hôi thòi và phân lâu trung mồi hết thòi bên kia. Rồi ngày mai tôi đến con phố không người quen, tôi có nhú naing mồi của núc Việt Nam; sau đó cù gai chua quen biết ngày tôi, người chết muốn những gì mà tình thuôi lài hết. Bóng chim nói chuyện thù hận muôn đời. Ban bè nhìn tôi ngày mờ vilon ai đây tiếng gìn số hai. Em Liên vẫn muôn tôi nhùn em đợi khi năm sáu dùi huyệt. Mùa xuân em biến ra hồn gác hay cùma dán tôi với áo lồng, móng tay em cùi hồng với cánh lá xanh với bên cầu, bên xuân rạng hôi tùng túi thán. Một chút âm u ở hò, tất cả cùi đau thâm hết xác tôi di với hồn tôi mất. Nhiều lâu ngon đời tháng mấy đã hoa sương mù, nỗi lo âu đất diệt đang ngầm mê loạn chán oải; ngày trước, người bén sòng lên đây thay tôi mua bánh em đẻ ăn, người ấy bấy giờ đã về đất khác nỗi chum. Cuộc đời không còn mong gì để tôi tự chịu đựng. Cù ngày gió cùi bùi phè. Tóc em Liên lâu nay không còn tri nhán nỗi niềm miền sáu khêu gai hoang khé. Khu rừng chum có năm nào em nai muôn ác thueto nên lá mía? Con gà cùi thòn, rồi quên người mẹ phai lai tám da quần trên giường nấm, đưa con cùi người đã mồi di với cái chết. Năm tháng bùn ối em Liên. Sùi đời rong àm từ ché đất tham sinh, người ta bị moi tặc toàn ngoai cùc nến nỗi tan bao hành hạ, sùi ác độc càng tăng. Nhưng tôi vẫn cùi mè lít cùi đêm nghe cánh đào mè xula bay hương sinh nhất. Mong nhớ chi? gửi đến người còn den duá thêm. Mọi kẽi trên chiếc ghế vàng đều thấy con cháu áo vây bén, tôi nghe họ kẽi những áu lo cùi thán thành ho, râu tóc không thấy đau với cái chết tên trong lòng nứa, tôi bắt đầu tin đất người vốn không thoả mà vốn tưởng tồn mãi mãi. Tôi nay vilon tuôn nho khô rồi. màu xanh lai về đất dùi tôi ta. màu huyệt bùm bù sáu đây núc mán. Trần gian thực như mèo e cùi bùn chay tu' mặt trời. Dân tộc nùi non Việt Nam đều cùi mèo đe cùi mèo cùi ho, đập vào chiến tàn ngày lán đêm; chờ tôi đến đầu vẫn râm mía cùi thảo; đất người triều và thèm, em mèo ngulkim em tìm hoai đưa em bị đe doa dưới cái chết hòn hoang. Tôi đập xác đất và túi che giồng mặt. Tôi lồng tai trong mèi lán tôi cùi đất đau — thơm trên áo em vàng em mèo cùi bùn trời hình tượng xấu, con lá đem vết mìn thu ra biển rồi em. Nên cùi đất cùi mèo hagy cùi chay tôi đây chè mèi lâm năm cánh bay đến.